

RESPURNA

1 febrer 1933

Any II - Núm. 19

Portantveu del Bloc Obrer i Camperol de les Comarques Gironines

«Libertaria»,
«Seisdedos»,
Casas Viejas;
els comunis-
tes del B.O.C.
ens desco-
brim amb
emoció da-
vant vostre.

Revista de la quinzena

La descomposició de l'Esquerra

La crisi de la Generalitat, la ridícula crisi de la ridícula Generalitat, ha posat més en evidència, si hi cap, la descomposició d'un conglomerat d'arribistes demagogs.

El grup de «l'Opinió», grup de l'hegemonia governamental fins a l'hora del plantejament de la crisi, pretenia aireonar com a trasto vell a Macià.

Macià, en canvi, no solament no vol veure's arreconat, sinó que vol governar i no governar; respondre i no respondre; ésser responsable i irresponsable; jugar amb dos jocs de cartes; nedar i guardar al que roba.

Macià vol conservar el disc de «la casa i l'hoitot» per a cantar-lo en solfa els diumenges davant de la baduqueria oficial. Per això fer, li cal esquivar la responsabilitat de govern. Els governs de la burgesia, de dreta i d'esquerra, s'han d'enfrontar fatalment contra la classe treballadora. Tot el contrari de «la caseta» etc. etc.

Però, per altra banda, Macià, gran terratinent de Valmanya, polític reaccionari, vol intervenir directament en les funcions governamentals per a custodiar d'aprop els interessos «sagrats» de la burgesia.

I per a conciliar aqueixes dues posicions naturalment antagòniques inventa un sistema un precedent del qual el trobem en les Secretaries de despatx universal de Felip V.

Macià tira la pedra i amaga la mà. I aquest joc burd l'accepta el partit, el qual, des del primer dia de la seva existència, ve fent una política de scenario amb Macià d'estrella. La Mistinguet de l'Esquerra.

El Govern Civil de Barcelona

La solució donada a la còmica crisi, ha estat un triomf dels paparisisos de «La Publicitat».

El grup de «l'Opinió» s'havia oposat sempre a les ententes amb les granotes de la Lligueta. Ara, Josep M. Espanya ha manifestat ja als periodistes de Madrid, que desitgen fer ben aviat la fusió amb Acció Catalana. Carles Pi i Sunyer, Conseller delegat, procedeix d'Acció Catalana. Macià i Hurtado són dos «antics» amics. Fan com si llimessin unes diferències que mai han existit.

El triomf de la Lligueta resta ben clar amb el nomenament de Claudi Ametlla pel Govern Civil de Barcelona.

Claudi Ametlla—l'eminent periodista mut, tan conegut dels treballadors gironins—, és un enemic obert de la classe treballadora. Odia profundament els obrers revolucionaris. És un instrument dòcil dels patrons.

El seu rendit servilisme per al faïnaire Encesa, essent Governador de Girona, li valgué un lloc al Consell d'Administració de «La Publicitat». Ametlla fou foragitat violentament del Govern Civil d'aquesta «província» pel propi Macià, l'endemà mateix de les eleccions, després que la classe obrera de Girona li havia fet ostensible el seu aborriment i que la mateixa premsa comarcal de l'Esquerra havia demanat la seva dimissió.

Ametlla és un bon governador de palla. Home de recambra, de rebotiga. Al seu despatx no pot mancar-hi una porteta falsa. Camps i Arboix en sap un niu d'això.

A Barcelona governarà Anguera de Sojo, Hurtado o Macià. Tant se

val. Per taló de boca hi haurà la figura antipàtica de l'Ametlla «d'Arenys».

La F. A. I. lerrouxista?

El nostre fraternal colega «La Batalla» en els dos últims números, ha denunciat la intel·ligència existent entre la F. A. I. i Lerroux.

«Soli» copia articles d'«El Imparcial», diari del contrabandista lerrouxista Marc. Fa un formidable elogi de l'antic escriptor del partit radical Calderon Fonte.

En el número de 27 de Gener passat publica, en negretes, una nota definitiva:

«Nosotros, que no podemos apadrinar ninguna política, advertimos complacidos que va formándose un frente único contra el Gobierno». «Los que en los campos de la política combaten a los socialistas y a su

gobierno Azaña, no tienen colaboradores en nosotros. Son, mejor, colaboradores involuntarios nuestros. Ellos tienen sus ambiciones, que no compartimos, y que si un día gobiernan habremos de combatir también. Pero su ataque a los socialistas y al gobierno Azaña nos place y nos favorece, reconozcámoslo sinceramente». «Frente único contra los socialistas».

Sabut que a la redacció de «Soli» hi ha el periodista radical Osés, els precedents paràgrafs ja no són cap trencaclosques.

El fet net i pelat, però, és que la F. A. I. i Lerroux, escometen furiosament contra els socialistes per tal de posar un govern radical. I això és indigne.

Ni Azaña, ni Largo i menys Lerroux. Contra tots, govern revolucionari d'obriers i camperols!

L'heroica epopeya de Casas Viejas

«Reprimir y castigar ejemplarmente». «Ser inexorables». Heus aquí la freda decisió del Govern.

Càdiç. Província de grans terratinents. 20.354 petits propietaris posseeixen 147.979 hectàrees de terreny. 7 hectàrees cada u per terme mig. I solament 1.773 grans propietaris es reparteixen 521.834 hectàrees. La misèria de 300 hectàrees

cada un, per terme mig. Es troben feudes com el del Duc de Medinaceli, veí de Casas Viejas, de 17.000 hectàrees!

Prop d'aquests feudes senyorials hi ha una infinitat de poblets, Casas Viejas per exemple, «en donde existen unas casuchas como las de una cábila» («El Debate»). Allà hi viuen els treballadors del camp com a bèsties, exasperats continuament per la

intolerància dels cacics, per la fam i per la brutalitat de la Guàrdia Civil. A frec mateix de l'opulència dels senyors feudals.

El Govern de la República hi ha portat la Reforma Agrària. Però els feudes aristocràtics, les grans propietats no han pas estat modificades. Continuen en mans dels terratinents. Això provocà la gesta heròica de Casas Viejas. Treballadors famèlics llençats a una rebeldia aïllada, que hauria acabat sense vessament de sang de no haver-hi intervingut la força pública.

Comença la rebeldia

A les tres del matí del dilluns, obrers i camperols de Casas Viejas es presenten a casa del comerciant Alfons Jiménez. No maten. No roben. S'emporten únicament els explosius que el dit comerciant guardava («El Debate»). Els treballadors tenen algunes armes, però no de guerra. Escopetes de caça utilitzades fins llavors amb coneixement de les autoritats. («La Voz»).

Van a l'Alcalde: «Ja no ets alcalde. S'ha proclamat el comunisme llibertari. Has d'anar a la caserna i dir a les forces que si es rendeixen i entreguen les armes no les hi passarà res, perquè en el comunisme llibertari tots som iguals» («La Voz»). No maten. No vessen sang. Volen convèncer.

Van a la caserna de la Guàrdia Civil. Els rebels no volen lluitar. Però els guàrdies només es rendeixen a Sanjurjo, sublevant-se amb ell. El sergent contesta que no es rendiran ni entregaran les armes. Els civils dis-

(Continua a la plana 4)

Les lluites proletàries

Palafrugell

Convidat per la F. L. de S. U., ja bastants dies va baixar a Palafrugell (a pagès), Tomàs Cano Ruiz, per a il·lustrar-nos amb les seves descobertes sensacionals relatives a la marxa del socialisme a la U. R. S. S.: menjament general de criatures, treball de serfs i per últim... possibilitats d'esfondrament del règim dels soviets i nova edició de la makhnovicina.

Més endavant i sense estar refets encara de l'ensurt, vàrem veure'ns sorpresos amb l'agradable visita del considerable economista Sr. Guardiola (i Vidal) de la Lliga Regionalista el qual amb tota l'amabilitat possible va mostrar-nos les crueltats i fracassos del sistema soviètic: menjament general de criatures, treball de serfs i per últim... possibilitats d'esfondrament del règim dels soviets i instauració d'una vertadera (sic) democràcia, que deixi lliure la iniciativa individual.

No cal dir que els il·lustres conferencians varen causar grossa sensació. Tothom va quedar content: la Lliga, la Fai, la Fai i la Lliga. Cano + Ruiz + Vidal + Guardiola = fòbia al país que està portant a cap la gegantina tasca de construir una nova societat sense classes.

***

La delegació local del B. O. C. a Palafrugell, entre les directrius que s'ha imposat, ocupa lloc preferent de celebrar mensualment conferències de divulgació marxista, a càrrec de destacats membres del partit.

La del mes de gener ha correspost al camarada Jame Miravittles i ha estat aprofitada per aquest company per a dissertar amb tota objectivitat sobre la construcció de l'edifici socialista a Rússia i d'explicar ben concisament les possibilitats d'una ordenació socialista de l'economia.

SINTESE DE LA CONFERENCIA

Miravittles ha parlat de les forces que lluiten contra l'home i de la necessitat que aquest té de dominar-les. S'ha referit particularment a les forces econòmiques i ha demostrat que el socialisme té per finalitat l'encarriament, l'ordenació científica de l'economia. Parla de la gestació de les revolucions, qualificant-les de part dolorós després d'un llarg procés intern. Considera l'infantilisme extremista dels anarquistes contraproduent i enervador per a la classe treballadora. A aquest fi cita el procés esgraonat i constructiu dels Soviets a la U. R. S. S. al pendre el poder: repartiment de les terres —famós telegrama de Lenin— poder als Soviets, nacionalització de la Banca, etc.

Ha explicat la gestació del tractat de Versalles, redactat sota l'ègida del capitalisme nord-americà i francès, que ha deixat Europa convertida en una nova arena d'opressió nacional, i la nova divisió del vell continent en finalitzar la guerra imperialista, amb la creació d'aquests nous estats— Finlàndia, Lituània, Letònia, Polònia, etc.— que no tenen altra finalitat que establir a l'entorn de Rússia un cor-

NOTA SINDICAL

Pel redreçament de la C. N. T.

Després dels fets del dia vuit, la C. N. T., que ja arrossegava una vida d'angoixa, es troba amb una situació difícil. La F. A. I., d'una manera sectària, després d'apoderar-se dels organismes de control, han fet impossible la convivència dintre dels medis sindicals dels militants que no els hi eren grats. Acabaren més tard expulsant no ja a militants sinó sindicats enters. Seguint la seva obra de «sanejament» aconseguiren expulsar de la C. N. T. Pestanya i tot el sector que estava d'acord amb ell (trentistes).

Es d'aquesta manera que els faistes cometien el gran error històric. Intentar convertir la central sindical en un organisme anarquista. La C. N. T. mutilada, dividida, tenia vida, però era la vida d'aquell cuc, quan el partit a troços. Els mítings anomenats sindicals, esdevenien llargues exaltacions al «comunismo libertario». Mentrestant el gros de la massa obrera, no acudia als sindicats, no es cotitzava, el diari confederal portava una vida migrada i no entrava a les llars obreres. Els darrers fets deixen entreveure a la burgesia el seu triomf immediat, ço és ensorrar la Confederació. I ho aconseguirà si no s'opera una saludable reacció.

Els trentistes han llençat un manifest en el qual, després d'atacar als faistes, fan una crida als obrers per salvar la C. N. T. Cal que els obrers no es deixin enganyar per Pestanya, Peiró i companyia, (a) els trenta. Tots els obrers d'Espanya coneixen quina fou la seva actuació tortuosa i de contuberni. Ells foren a més els «inventors» de la fórmula «higiènica de barrar el pas als comunistes amb l'innocent pretext de polítics. Ells foren qui obligaren acordar que cap comunista desempenyés cap càrrec, en aquell Congrés nacional de 1931 a Madrid. Va ésser en aquest mateix Congrés que foren públicament acusats d'haver tingut estretes relacions amb els líders polítics republicans. I ara? Ara intenten apoderar-se de la C. N. T. per convertir-la en guarda-fre de l'Esquerra. S'endevina que aquest manifest, que ara han publicat, ha estat redactat en alguna oficina de la Generalitat. Es davant d'aquest perill que nosaltres donem el crit d'alarma. Cal que la C. N. T. torni pels seus furs. Devem ingressar-hi tots els sindicats que en foren injustament expulsats, i així sota la consigna de llibertat de tendències i democràcia sindical, emprenguem la lluita novament i barrem el pas a la ofensiva politico-burgesa que amenaça passar per damunt del cadàver de la C. N. T.

MIQUEL GAYOLÀ

dó sanitari que aïlli la primera república de soviets del caduc món capitalista. Ensenms que s'allunyava a la Unió amb aquest cordó sanitari, se la mutilava amb l'amputació de les seves zones més pròsperes i industrialitzades: indústria pesada, tèxtil, etc. En aquest estat de coses, la preocupació primordial dels soviets, tenia d'ésser la construcció dels mitjans indispensables— indústria pesada, centrals elèctriques, obres hidràuliques —per a poder anar a la col·lectivització del país. Això és el Pla Quinquennal.

Miravittles cita diversos exemples de l'èxit que acompanya la realització del Pla Quinquennal, ocupant-se preferentment de la central elèctrica de Dnieprostoi, que és la més gran del món, i acaba la seva interessantíssima peroració amb una demostració gràfica de la finalitat que persegueix el socialisme.

La contundent i documentada dissertació de Jaume Miravittles, ha constituït l'aconteixement polític de més ressonància celebrat a Palafrugell aquests últims temps.

SPARTAKUS

Llansà

Aigua al vi

Posem en coneixement dels vinyaters i treballadors en general un fet ocorregut a Llansà, que demostra una vegada més en quina forma s'aplica la llei als contraven-tors.

Un grup de treballadors sorprenen a n'el fabricant i traficant de tota classe de

negocis bruts i nets Angel Bosch mentra tirava un bocoi d'aigua dins una cuba de vi que venia disposada per enviar.

Aquests treballadors denunciaren el fet al jutjat municipal qui suspengué l'envio i segellà la mercaderia en tant s'esperava una solució que havia de venir de Girona.

Aquesta solució no es féu esperar; al jutjat es rebé una circular de Josep Maria Valls enginyer agrònom de la «provincia» en la qual es deia que aixequés la suspensió d'envio de la cuba i aquesta fou enviada deixant burlats als denunciants.

Sr. jutje: quan el poble és el perjudicat, és ell qui ha de dictar sentència i vos, en aquest cas tenieu de consultar al poble el que calia fer.

Ja anirem dient en altres cròniques com actuen els funcionaris agrícoles de la República en aqueixa «provincia». Això potser farà veure als vinyaters la necessitat d'enrolar-se a un partit proletari que defensi els interessos de tots els treballadors, i quin objectiu és ensorrar el règim burgès i instaurar una república de treballadors.

Corresponsal

Albons

Ajuntament i rectoria, societat anònima

Amb motiu dels darrers temporals de pluges, el rector i el pare (?) Mariano d'acord amb l'Ajuntament decidiren celebrar un novenari d'ànimes per tal que parés de ploure. Aprofitant l'atur forçós dels treballadors del camp que no podien dedicar-se a llurs activitats per l'inundació, acordaren celebrar dit acte religiós i miraculós a la tarda en lloc de la vetlla. Així ho feren sapiguer per mitjà de l'agutzil que va fer un pregó convidant el poble.

Però ara ve l'interessant. Els joves d' la societat recreativa «Joventut Republicana» varen determinar celebrar un lluit ball en l'estatge social. A l'anar a sol·licitar els serveis de l'agutzil per fer el corresponent pregó els hi fou negat el permís, per la mateixa autoritat que pocs moments abans l'autoritzava i permetia als servidors de la capa negra.

Es aquesta la vostra imparcialitat càcics-monàrquics de l'Ajuntament? Sembla talment com si a Albons volguéssiu veure el temps de la irquisició.

Mentra se celebrava la comedi... die, novenari, anava plovent a càntirs tal com si fos un càstic de la naturalesa per les falsitats que es cometien allà dintre. Quan tot el poble quedà inundat el convidaren a fer pregàries per què parés de ploure, aprofitant naturalment el canvi de la lluna que com tothom sab porta gairebé sempre canvi de temps.

Afortunadament el poble els hi ha vist l'orella. Avui els miracles ja no surten bé. Els treballadors ja n'estan tips de cristos que suen sang i verges que ploren.

Camarades d'Albons. Cal emancipar-se d'una vegada de l'argolla de la religió.

Cal que lluitem tots per aconseguir una autèntica república de treballadors, això es governada pels treballadors. Ella acabarà amb ajuntaments carcundes i corcats, i amb tots els pares Marianos que viuen a la nostre esquena.

Corresponsal

Fortià

No és l'hora encara!

Els pobles de pagès, des de molts anys a aquesta part, han demostrat posseir a cada moment la incapacitat —que no és seva tota la culpa— per traure el domini del agosarat burgès que s'imposa bàrbarament a la evolució normal i possible del problema agrari.

No ha pogut fer res per ara la República (?). No hi ha per ara esperança justiciera i fecunda que pugui permetre a l'explotat una emancipació definitiva del domini del burgès càcic. Totes les tentatives que puguin fer-se en pro de la llibertat dels explotats no han trobat ressó en el sí dels governants. La solució que s'ha donat en aquestes coses, no era la que el proletariat peticionava, sinó la que, per via d'influència tassada a una retribució indefinida, aconseguia la part semi-feudal.

—No és l'hora encara!— Aquestes són les paraules de la major part dels homes que veuen desenrotllar totes aquestes injustícies sense pena ni glòria, com es diu vulgarment. doncs aquests gaudeixen del confort d'una llar moderna, al revés dels que el seu estatge és el carrer i el seu hotel la misèria i la fam.

Aureli Sala Cabrafiga

St. Jordi Desvalls

Després d'haver passat els darrers aiguats per tota la «provincia» de Girona i gran tros de terres veïnes, on arreu, ha perjudicat en gran manera als treballadors de la terra, alguns pobles, de no diguem quines cpmarques sinó de totes, han sofert greus desperfectes i que per més damnificacions que es parli ningú si

no són ells mateixos, s'abonaran una petita part del dany causat.

—I ara preguntem:

¿Quins seran que reberen el cop trascendental causat per les aigües?

¿Quins seran que pagaran la festa de veure coses noves d'aquells dies ja passats?

Aquest poble quin nom encapsala aquest petit article, mentra els pobres arrendataris i aparcers de la terra d'aquests grans cacics terratinents monàrquics, es queixen del mal any que serà, dels retaniments de tallets de pa i dels dies de congoixa que hauran de passar per suportar els desperfectes que als modos de viure de la classe del terrós ha causat aquest «just càstic de Déu» segons diuen ells; aquests «valents», així podem anomenar-los, perquè aquesta «república» de *erre* minúscula cap forsa els hi ha restat, en comptes d'abaixar els arrendaments i donar facilitats per treballar de nou aquelles poques terres que ha deixat, tenen ganes d'apujar el jornal o almenys de conservar-lo fent front a totes les particularitats i obstacles, que les petites unions republicanes si així podem dir-ho, imposin, fiant-se de lleis febles que sens reparar en res aquests republicans de «concòrdia social», aquests socis del sindicat català de St. Isidre trenquen i renoven en bé dels seus budells.

Camarades: Deuem lluitar sens parar fins aconseguir «la terra per qui la treballa», i així poguer suportar d'una manera més fàcil aquests «justos càstics de Déu».

Per el B. O. C.
Jordi Brayés

Viloví d'Onyar

Un viu i un mort

El dia 6 de gener es van repartir per les cases unes paperetes de subscripció pel sosteniment del clero. Es veu que l'interessat, o sigui el rector, no es vegé capaç per passar-les ell mateix, ja que ho feia un home vell. Sabem que aquest «mossèn» va oferir deixar una quantitat de pessetes en varies famílies, que deurién ésser tornades, més un set per cent.

Demana almoïna, i ofereix diners al set per cent. I després dieu-los-hi tontos.

El passat mes de desembre es va celebrar una reunió en el Centre Republicà (?) Federal, i el seu president, que és un dictadoret, va exposar, que els socis que en les darreres eleccions no havien votat íntegra la candidatura d'esquerra, o millor dit, els que havien esborrat noms i posat comunistes, quedaven expulsats. Es va donar el cas que els socis que no havien votat a ningú, també es consideraven expulsats, però el dictadoret, dic, el president, va aclarir la qüestió. Va dir que els que s'havien abstenut no feien cap mal, per tant podien continuar essent socis. Aquella mesura tan rradical, anava per aquells mals patriotes que havien votat vuit de l'esquerra i tres comunistes. Molt bé. Això ens agrada molt, doncs els treballadors veuran així ben clar que tenim necessitat de fer el nostre partit, això és el dels explotats. Lo que no trobem tan bé és que el dictadoret hagi anat després al darrera d'alguns dels expulsats, pregant-los-hi que tornin al corral, vull dir al Centre.

Corresponsal

Es l'hora de sembrar...

El treballador del camp ja no espera més. Dos anys de República. Dos anys de parlar de la Reforma Agrària. Dos anys de morir-se de gana. Extremadura i Andalusia viuen una intensa commoció nerviosa. Els camperols han acabat la paciència. Senten l'atracció invencible de la terra. I han començat a fer justícia. Justícia proletària. Justícia de classe.

Una sola idea omplena el cervell dels treballadors del camp. Es l'hora de sembrar... I tots a la una invadeixen els prats i les finques dels grans propietaris. Fan parts iguals. Les sortegen. I l'arada ratlla el ventre ressec de la terra mare. Immediatament, els grans de blat cauen en mig dels terrossos. Es l'hora de sembrar...

Res pot deturar el gest reivindicador del treballador del camp. Ni la guàrdia civil, ni les lleis, ni els tècnics de la Reforma Agrària. La terra necessita la sement. La terra crida. I el camperol hi corre. La seva mirada acarona els terrossos un per un. Sent dintre seu el desig sexual d'amanagar-la, de posseir-la, de fecundar-la.

Quan els enginyers i tècnics de la Reforma Agrària arriben a un poble, els camperols han fet ja el repartiment. No resta altre remei que ratificar-lo. Els treballadors del camp no

deixarien la terra per ningú. Abans moririen sobre els terrossos.

La Revolució es fa cada dia més profunda. cal enfortir el front únic de tots els treballadors. El govern es llença a un període de terror. Provocat per la inconsciència dels anarquistes. La policia, repugnant i mercenària, no reposa. La porta de la presó no es tanca. Nit i dia, dotzenes de treballadors traspassen la seva porta. Qualsevol sospita permet cometre les més grans arbitrietats. Multes, detencions i clausura d'organismes obrers. Cal vetllar i no dividir el front de lluita.

Catòlics i monàrquics exigeixen més repressió contra el moviment organitzat dels treballadors. Llurs periòdics estan redactats amb els termes més violents. En surten alguns titulats «La Monarquia». Les conferències i els mítings tradicionalistes es repeteixen setmanalment. Els monàrquics fugitius de Villa Cisneros, recollits a Lisboa, reberen el pelegrinatge de delegats de tota l'Espanya reaccionària. Lerroux afirma que si la República no marxa cap a la dreta marxarà vers el suïcidi. La cohesió entre els rengles dretans és cada dia més gran.

Unicament els treballadors poden deturar la nova onada reaccionària que es prepara. Alerta!

Justícia burgesa

Hem llegit en un diari burges un article intítulat «El desterrador desterrado» que ens demostraria si no n'estéssim ja convençuts, de la raó que ens assisteix en dir que la lluita actual està entaulada entre explotats i explotadors, classe contra classe, i que tot això d'esquerra i dretes i centre i els de més enllà, no són, en el fons, res més que les diferents formes de les quals es val la burgesia per a perllongar el domini que a passes agegantades se li escapa de les mans.

I per a demostrar la nostra raó, ens valdrem del que diu el mateix diari, perquè aquests cànids que encara esperen la seva redempció del bigoti d'en Macià o bé del ventre d'en Prieto, no vinguin dient que la informació que els fem és parcialíssima i al mateix temps inexacta.

Galo Ponte, ministre de Justícia en temps de la dictadura d'en Primo, autor d'un codi penal vergonyós, segons l'autor del dit article, indignat d'un país civilitzat, còmplic de les mil i una barbaritats que va cometre el govern del qual formava part, atropellador dels més elementals drets ciutadans, culpable, i per tant responsable, de l'enorme dèficit que van deixar i de moltes altres coses que podríem anar dient i de tothom conegudes, ha estat jutjat per un tribunal compost de diputats elegits pel poble el dia 28 de juny de 1931—ço que vol dir que deuria ésser un tribunal revolucionari—que l'ha condemnat al desterro. I, oh justícia burgesa! el punt escollit per anar a purgar les seves faltes, ha estat Màlaga, ciutat, que segons l'article de referència, és una de les capitals que ofereix més atractius i que en quant a condicions climatològiques fou recomana-

da pels metges a Jordi V d'Anglaterra, per posar salut.

Pels obrers que condemnà a presó el codi indigne; pel dèficit fet emborratxant-se i augmentant el nombre de prostitutes; pels anys d'ignomínia i de vergonya pels quals vàrem haver de passar tots els homes de consciència lliure; per tot el cúmul d'estafes, monopolis i deutes que ara havem de pagar, els «representants» dels obrers, els homes que el 27 de juny de 1931 empraven un llenguatge que us semblava sincer, però que nosaltres ja sabíem que era pura demagogia, condemnem a Galo Ponte a fer un viatge a Màlaga, i per tal que es posi bé de salut li hi fan sojornar un quan temps.

En canvi, quan el perseguit és un obrer, la cosa canvia totalment. Es demanen vuit penes de mort pels fets de Castilblanco, i es deixen de banda els d'Arnedo, del Parc de Maria Lluïsa a Sevilla, de Pasajes, del 4 de setembre davant de la «Jefatura» de policia a Barcelona, dels rabassaires, etc., etc.

Aquests fets parlen un llenguatge eloqüentíssim; quan el pes de la justícia ha de caure damunt de la burgesia o d'un seu representant, la mà es desvia. En canvi si el que ha de rebre el cop és del camp obrer, li esberla el cap.

Explotats! Solament aplegant-nos tots sota un partit de classe i bandejant tots els confusionismes, podrem acabar amb aquest estat de coses. Aquest partit és el B. O. C. És l'únic que juntant les forces del camp i de la ciutat treballa per la total emancipació del proletariat. Visca la revolució!

FLORENCI SERRA

Armentera, gener 1933.

En Dari en Dari...

... qui toqui que pari. Temps enrera vàrem parlar del xarampió del director-propietari del gran rotatiu bilingüe de Gratallops «El Autonomista».

Demostràrem com el rei del periodisme gratallopenc sabia fer un diari per poques pessetes, mercès al descobriment meravellós de la moderna utilitat que té aquest simple instrument conegut per tisores. Tot és qüestió d'escrúpols. I quan aquest tacte delicat no compta per les galtones rovellades i la panxa en creixent d'un mestre del periodisme, no té cap valor publicar telegrams imbecils facilitats d'arròs per les Agències exclusivament antisoviètiques.

Dies enrera, doncs, «L'Autonomista» donava una notícia «sensacional». Dos comunistes alemanys, que fugint de la policia s'havien refugiat a Rússia, retornaven a entregar-se a la justícia de llur país, car preferien anar als presiris d'Alemanya abans que viure a l'*infern* soviètic.

Ho heu llegit en cap altre diari? Ni «Solidaridad Obrera» s'arrisca a tant. I és que aquestes bestieses, pel Sr. Rahola tenen doble profit. Engreixar la badoqueria parroquiana i fer el diari de franc.

J. LLOSES I VILA

Contra «Solidad Obrera» s'ha desencadenat una miserable repressió. Amb treballs arriba a poder sortir cada vuit dies.

Sembla, però, que els anarcollerrouxistes de la redacció han trobat la manera de poder-ho fer regularment.

Copiant articles del diari de Lerroux a Madrid, «El Imparcial»; publicant telegrams antisoviètics de l'Agència dels russos blancs de Riga i d'una altra —la del Nord— que desconeixem, i deixant fer a distància, la mal continguda evacuació seminal a i interessant Pérez «Combina».

Per ara, el procediment resulta.

Espurnes

Es evident que el problema de Barcelona no és pas un problema de governador. Però, entre poc i massa. Mireu que posar-hi a l'Ametlla d'Arenys! Si bé és cert que hi ha una profunda crisi econòmica, tampoc ho és menys, de cert, que hi ha una veritable crisi d'homes.

Totes les mitjanies s'enliren.

— = —
Claudi Ametlla en prendre possessió del càrrec, va fer unes declaracions.....

Però, va va. No en parlem més d'aquest tipus; ens fa fàstic recordar-lo.

— = —
Robert Castrovido, l'excel·lentíssim periodista mercenari, escriu en «El Diluvio» que la revolta del dia vuit fou dirigida per la F. A. I., amb la cooperació del Bloc Obrer i Camperol i el «comunismo libertario».

Il·lustre Castrovido: si hagués estat així, en lloc d'una revolta, hauria resultat un «revoltijo».

L'EPOPEIA HEROICA DE CASAS VIEJAS

(Continuació de la plana primera)

paren llurs maussers atrinxerats a la caserna. Els treballadors contesten amb escopetes.

El telèfon funciona. De Medina Sidonia arriben més guàrdies. Aquests no perden el temps fent invocacions a la igualtat i a la fraternitat. Als obrers només els resta una sortida: resistir. Si s'entreguen ja saben com se'ls tractarà: consells de guerra, fusellaments o presiri per tota la vida.

El Governador envia més forces: dotze guàrdies civils i una secció de guàrdies d'assalt. («La Voz»). Els treballadors reculen i es refugien en llurs barraques miserables. El Centre Obrer Sindicalista, abandonat, segons sembla, fou cosit a trets. («Heraldo de Madrid»). El tinent d'assalt substitueix la bandera roja i negra dels llibertaris per la republicana de l'escola, i «obliga als pocs veïns que hi havia presents, a donar, amb ell, un visca a la República». («La Voz»).

Els veïns foren obligats a vitorejar la República amenaçats pels fusells dels guàrdies. Els obrers no obligaren a res ni a ningú. Unicament anaren a la Delegació d'arbitris i destruïren els documents que perpetuaven llur fam i llur esclavitut. («Heraldo de Madrid»).

El crim

Els guàrdies es llencen a la cacera de l'home. «A coger rebeldes». Els obrers podien haver empresonat a l'Alcalde, al capellà, als rics del poble. I no ho feren.

Registren casa per casa. En una d'elles hi troben un home sol, que nega haver fet foc. Tant se val. Se l'enduen. El necessiten per portar a terme el pla que es prepara. («El Debate»). Lliguen aquest home i el fan caminar vers la casa de «Seisdedos» vell treballador de seixanta a seixanta cinc anys, suposat cap de la revolució («Heraldo de Madrid») i, naturalment, per darrera li apunten els fusells.

Ha de convèncer als sitiats, invitant-los a sortir amb les mans enlaire. Aquest pobre home, ja no sortirà més. La mort l'espera. («El Debate»).

Els camperols resisteixen. Els guàrdies intenten assaltar la casa per dues vegades. Inútilment. Els assetjats coneixen la fi que els espera. La mort si s'entreguen i la mort si es fan forts. Tant per tant és preferibles resistir.

El tinent d'assalt demana al Governador de Càdiç, per telègraf, una caixa de bombes de mà i municions («El Debate»). Dues hores després arriben sis guàrdies civils, una metralladora i les bombes. Retarda l'assalt fins a la nit per tal d'aprofitar les tenebres. Efectivament, a les vuit de la vetlla comença l'atac combinat de metralladora, bombes i fusells. («El Debate»). Es tan infernal i salvatge l'atac que àdhuc un guàrdia, ferit i re-

El deure de la Joventut

El caos econòmic i el trontollament polític-social ocasionat per ell, senyalen la descomposició del sistema capitalista. I criden a la classe treballadora a la presa del poder.

Les joventuts proletàries no podem restar indiferents davant els fets que s'apropen.

Els estralls produïts pel capitalisme moribund, cauen sagnantment damunt nosaltres. La nostra situació és cada dia més precària. Arreu del món, milers de joves passen pels carrers de les grans ciutats l'espectacle vergonyant de llur misèria. La burgesia ens tanca les portes de la cultura i ens obra les de la fam. Res més ens espera si la nostra empenta revolucionària no ajuda a la classe treballadora a complir la seva missió històrica: La presa del poder.

En la província de Girona, la joventut havia restat allunyada de les lluites socials. La burgesia —ací com

a per tot—li ofereix ocasions per a desviar-la del camí que li marca la història. Cases de prostitució i organitzacions esportives, que actuen dintre un marc burgès, tendeixen a conquerir aquella finalitat.

Per un costa embrutiment, degeneració. El contacte amb dones que el capitalisme ha llençat a la misèria i que, a causa d'ella, han libat en la copa de tots els vicis.

Afanys de renovació física, cants a l'enfortiment corporal, per l'altre.

Tots dos cerquen un mateix objectiu. Són aspectes diferents de la xarxa que estén la burgesia per assolir el domini de la joventut treballadora. Així la té lligada fermament. Allunyada de les lluites de classe.

El naixement del B. O. C. a les comarques gironines, senyala l'aparició de corrents noves. La joventut treballadora obria els ulls. El comunisme, deu d'energies revolucionàries, és,

a per tot, el mall que trenca la tradició.

No obstant, no podem estar del tot satisfets del nostre treball. Els progressos són remarcables, però el jovent treballador de les altres províncies catalanes, avança amb un ritme molt més accelerat. La joventut gironina resta enrera. I això és el que cal cridar. No hi ha cap raó de pes que impossibiliti o retrassi la nostra marxa.

Certament que Girona, és província reaccionària, niu d'ous de sotana; però ja hem dit que l'aparició del B. O. C. produí un desvetllament de l'esperit revolucionari. Els treballadors de les nostres comarques trobaren el motor i timó que, a la vegada, despertava i dirigia la seva energia. El B. O. C. esdevenia la farola que guiava les passes dels obrers revolucionaris. Des de llavors, els explotats del camp i de la ciutat s'agermanen sota la bandera comunista. L'empenta de la Història enllaça la falç i el martell.

Els joves comunistes, hem d'augmentar la nostra activitat. La nostra marxa s'ha d'emmotllar i superar a la de les restants forces vives del B.O.C. Però, per aconseguir aquest objectiu, és precís comptar amb una base ferma. Els arguments que facilita la visió materialista de la Història, són irrefutables. Es fa necessari conèixer-los a fons. Forcem el nostre esperit mitjançant una comunió última de la pràctica i de la teoria. I escampem entre el jovent del camp i de la ciutat, la sement revolucionària recolzada en una comprensió clara dels fets sonats. Que al costat del fejecisme i altres organitzacions de la joventut burgesa, creixi amb ferma embranzida el nostre moviment. Que els arguments comunistes siguin l'estacada que impossibiliti la inutilització dels òrgans que la burgesia crea per a ofegar les ànsies revolucionàries.

La literatura burgesa té les seves pàgines saturades de cants a la bellesa de la joventut. Poetes i prosistes, tots a l'hora, aixequen un guirigall de crits d'alabança a la «primavera de la vida».

Però tots és inútil. El fets, que parlen amb cruïda, ensenyen la buïdor amagada darrera unes frases més o menys florides. El capitalisme, arribat a l'últim grau de descomposició engoleix la vida de tots els treballadors. Homes, joves i nens proletaris, sofreixen per igual les mossegades de la misèria. La vida, en l'actual societat, és bella i atractiva pels rics. Els joves burgesos es donen una vida magnífica, envoltats de totes les comoditats. Mentre a nosaltres, un treball excessiu o una manca de treball—joh paradoxal—ens roba la salut. Només a un poble, a la U. R. S. S., creix una joventut treballadora sana i optimista, conscients de la seva força. Dirigim envers ella les nostres mirades.

Amunt joventut treballadora. Només el nostre esforç pot rompre les cadenes que ens oprimeixen.

Tots a la lluita.

A. LÓPEZ I PUIG

Imp. Salomó Marquès. — Girona

A Ossen la «benemèrita» fa moltes maniobres. Aquestes maniobres no les ha manat l'alcalde. El sergent de la «benemèrita», és un traga-comunistes. Va dir que qualsevol dia se «meteria» amb el B. O. C. i no en deixaria cap de sencer. Governador: Qui mana a Ossen, l'alcalde o aquest «napoleon» amb tricorni?

fugiat en un corral, crida que les bombes i el foc el mataran («El Debate»).

Arriben més guàrdies civils dirigits per un tinent. Ambdós tinentes, impotents i furiosos davant l'heroïcitat dels insurrectes, prenen una decisió: «quemar la casa con todos los que estan dentro» (El Debate).

A les onze de la nit arriben nous reforços: quaranta guàrdies civils. Recomença l'atac. En un puig, davant de la casa, hi instal·len l'ametralladora. Llencen bombes de mà a la teulada. I bombes de cotó impregnades de gasolina inflamada. («El Debate»). Tot coopera a aquesta acció tan cristiana, relatada amb fruïció pel periòdic reaccionari: la casa té el sostre de palla; les parets de fang; les vigues de fusta. La foguera il·lumina ràpidament aquell paisatge de tragèdia.

Els insurrectes procuren fer se escàpols d'aquella mort inevitable. Inútilment. Estan condemnats. Els guàrdies caritatius els deixen escollir: el foc o la metralla. La porta de la barraca s'obra i surten dues persones. Ta, ta, ta... l'ametralladora. Cauen mortes instantàniament. Eren un home i una dona. («El Debate»). Altres catorze o quinze intentaren fugir. Els fusells es cuidaren de liquidar-los. Unicament dos d'ells sembla que aconseguïren escapolar-se. («La Voz»)

La victòria

Els treballadors foren vençuts. L'endemà el matí les forces entraren a la casa enrunada. Setze cadàvers, destruïts i carbonitzats cantaven la victòria reaccionària. Una noia de setze anys («La Voz»). La noia de «Seisdedos» anomenada «Libertària». Dos fills de «Seisdedos», un de disset anys i un altre de tres. /Un infant de tres anys/ («Heraldo de Madrid»)

Una casa veïna a la de «Seisdedos», des d'on s'havia disparat contra la força pública, fou assaltada de la mateix manera: Fusells, ametralladores, bombes de mà i cotó encès. Resultat d'aquest nou assalt: Dotze morts («El Debate»).

Amos i senyors del camp de batalla, organitzaren la caça dels treballadors que havien fugit al camp i a la montanya. Hi han centenars de detinguts. El Sindicat del poble, segons «La Voz», tenia 460 afiliats. Tots estan empresonats per insurrectes.

Glòria revolucionària a vosaltres, heroics treballadors de Casas Viejas! Amb la vostra sang heu escrit una de les pàgines més glorioses de la nostra història d'explotats! Nosaltres sabrem conservar el vostre record, que ocuparà un lloc d'honor en la lluita mundial del proletariat!

E. GIRONELLA